

16

POCHODOVÁ

„Kluci, dlouho jsem vás neslyšela hrát na trumpety,“ povídá maminka. „Zdalipak jste to nezapomněli?“

„Nezapomněli, mami,“ řekl Čmelda, „my máme dobrou paměť.“

„My si pamatujeme každou notičku,“ bzukl Brumda.

„Tak mi něco zahrajte,“ řekla maminka.

„Mami, a jakou chceš?“ zeptal se Brumda. „Veselou, nebo smutnou? Dupáka, skočnou, nebo šlapáka?“

„Chceš zahrát k tanci, nebo k poslechu?“ přidal otázku Čmelda.

„Nejradši bych nějakou veselou muziku k poslechu,“ řekla maminka a posadila se do trávy.

Čmelácci si přinesli naleštěné trumpety a vylezli si na list podobný lavičce. Hezky se uvelebili, nasadili trumpety k puse, silně foukli – a ticho. Neozvalo se ani tůt.

„Tak to chodí,“ utřel si pusy Čmelda. „Když se dlouho nehraje, ztratí se nátisk. Ale my to spravíme.“

Znovu dali trumpety k puse, foukli, až měli z tváří jablíčka, a trochu zatroubili. Utřeli si pusy, nasadili trumpety potřetí – a sláva! Už jim to šlo. Hráli hezkou veselou a maminka si začala

